

Arrest

**nr. 151 331 van 27 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X
 6. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X ,X, X, X, X en X, die allen verklaren van Macedonische (FYROM) nationaliteit te zijn, op 10 januari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Mr. H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 10 augustus 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 22 oktober 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 12 december 2013 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.08.2011 werd ingediend door :

I.(...), S.(...)

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

geboren te (...) op (...)

en haar kinderen:

I.(...) I.(...), geboren op (...)

I.(...) I.(...), geboren op (...)

I.(...) I.(...), geboren op (...)

I.(...) I.(...), geboren op (...)

I.(...) H.(...), geboren op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 van het EVRM. Ze tonen echter niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn bij een (tijdelijke) terugkeer naar hun land van herkomst of hun verblijfplaats in het buitenland om hun verblijfsaanvraag voor België bij de bevoegde diplomatieke post in te dienen. Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere gezinsleden van hen in België verblijven. De echtgenoot van verzoekster zit in Italië een gevangenisstraf uit van vijf jaar. Het feit dat de verblijfsvergunning van verzoekster en haar kinderen werd ingetrokken vanwege de gevangenisstraf van haar echtgenoot, verhindert hen niet om de verblijfsaanvraag voor België in Macedonië in te dienen.

Ze stellen dat verzoekster haar verblijfsprocedure om medische redenen nog loopt. De verblijfsaanvraag van eerste verzoekster op grond van artikel 9ter van 22.12.2010 werd echter afgewezen bij beslissing van 22.04.2013. De verblijfsaanvraag 9ter van tweede verzoekster (Isr.(...)) van 21.12.2010 werd afgegewezen bij beslissing van 10.06.2013 en de verblijfsaanvraag 9ter van derde verzoekster (Is.(...)) van 27.05.2013 werd afgegewezen bij beslissing van 10.07.2013.

Het feit dat de kinderen van verzoekster hier naar school gaat, kan evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar ze niet aantoonbaar dat haar kinderen niet in het land van herkomst naar school kunnen gaan.

De overige elementen (betrokkenen zouden subliem geïntegreerd zijn, wonen sinds 2008 in België, vormen geen gevaar voor de openbare orde, hebben sociale banden, hebben Nederlands geleerd en zijn werkwilrig) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van 9bis van de wet van 1980.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Minderjarigen worden als handelingsonbekwaam beschouwd, waardoor zij vertegenwoordigd dienen te zijn door hun ouders of voogd om op rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad stelt vast dat de vierde, vijfde en zesde verzoekende partij, die geboren zijn in 1990 minderjarig zijn en dus niet op zelfstandige wijze een beroep aanhangig kunnen maken bij de Raad. Zij dienen hierbij dus in beginsel op straffe van niet-ontvankelijkheid vertegenwoordigd te zijn door hun ouders of voogd.

3.2. Ter terechtzitting stelt de aanwezige raadsvrouw zich op dit punt naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

3.3. Aangezien in het initiële verzoekschrift nergens gepreciseerd wordt dat eerste verzoekster zou optreden in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van de vierde, vijfde en zesde verzoekende partij, dient te worden vastgesteld dat het beroep in hunnen hoofde niet ontvankelijk is wegens het gebrek aan de vereiste procesbekwaamheid.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven”*, en van het zorgvuldigheids- en het vertrouwensbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“De bestreden beslissing wordt deels als volgt gemotiveerd:

(...)

Verzoekers kunnen onmogelijk afleiden waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Men somt louter de elementen op om dan te zeggen dat ze niet verantwoord zijn dat de aanvraag in het Rijk wordt ingediend zonder meer.

Onmogelijk kan op deze wijze het doel van de motiveringsplicht worden bereikt. Immers op deze wijze dient men louter de elementen vermeldt in de aanvraag over te nemen en te zeggen dat ze geen buitengewone omstandigheden vormen quod non.

De bestuurde dient een inzicht te verkrijgen waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van art. 9bis.

De motiveringsplicht is in ieder geval geschonden.

Ondergeschikt menen verzoekers dat gedaagde gelet op art. 6.4 van Richtlijn 2008/115 in ieder geval dient te oordelen of verzoekers zich gelet op hun integratie niet bevinden in een schrijnende situatie bevinden.

Dat art. 6.4 als volgt luidt:

4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.

Dat verzoekers verwijzen naar het woord “ten allen tijde” in de eerste zin van het artikel. Te allen tijde duidt op situaties die ruimer zijn dan wanneer “buitengewone omstandigheden” voorhanden zijn.

Dat de beslissing hier geen rekening mee houdt zodat besloten kan worden tot een schending van art. 6.4 van RL 2008/115.”

4.2. Het middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekers in hun middel de schending aanvoeren van het vertrouwensbeginsel aangezien zij verzuimen uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden.

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

4.4. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133 900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partij zich steunt op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing ligt, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kan dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116 486).

4.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekers geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn

omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89 048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.7. Uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 augustus 2011 blijkt dat verzoekers het volgende inriepen als buitengewone omstandigheden:

"H. Omtrent de ontvankelijkheid : uitzonderlijke omstandigheden.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998,, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt de omzendbrief van 19 februari 2003 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet trouwens dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

Dat ook in het nieuwe artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet het begrip buitengewone omstandigheden op die manier kan geïnterpreteerd worden.

—Dat ten eerste verzoeksters centrum van belangen hier in België ligt nu zij haar leven alhier opnieuw heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven. Zij heeft alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M..

Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij, beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen.

Dat er in hoofde van verzoekster zeker een combinatie van elementen zijn.

Zo verblijft zij hier al enige tijd, is er zeker sprake van een goede integratie, verzoekster is reeds in het bezit van een attest van immatriculatie (medisch), spreekt verzoekster de Nederlandse taal, verzoekster wil werken,....

Al is de wet van 22/12/1999 niet toepasselijk op zich aan de situatie van verzoekster, toch geeft zij aanduidingen over de geest van wat beschouwd moet worden als een uitzonderlijke omstandigheid.

In die zin heeft de Raad van State al herhaaldelijk de wet van 22/12/1999 opgeroepen in regularisatieprocedures gebaseerd op artikel 9 par. 3 van de wet van 15/12/1980 (o.a., RvS, 6 maart 2001, Rev. dr. Etr., 2001,217).

Dat verzoekster aan de voorwaarden voldoet en zodoende zich dus ook in een identieke situatie als de mensen die een regularisatieaanvraag indienden op basis van de wet van 22/12/1999 bevindt.

Dat deze argumentatie kan weerhouden worden bij toepassing van het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bovendien mag duidelijk zijn dat een terugleiding naar de grens, en men kan zich de vraag stellen of dit op dit moment mogelijk is, onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken. Verzoekster heeft er zodoende alle belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten.”

4.8. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaarde de aanvraag onontvankelijk. Verzoekers kunnen geenszins worden bijgetreden waar zij in hun middel opperen dat zij niet zouden kunnen afleiden waarom de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanzien. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat deze elementen *“behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.”* Dit standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris is trouwens in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers in een arrest dat ook in de bestreden beslissing wordt vermeld *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198 769). In elk geval kunnen verzoekers onmogelijk voorhouden dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

4.9. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, geen verwijderingsmaatregel omvat, waardoor de schending van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn, voor zover hieraan verticale rechtstreekse werking kan worden toegeschreven, niet dienstig wordt aangevoerd.

4.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of niet afdoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN